

винаги слѣдъ пладнѣ и никога — нито даже при най-лошо врѣме — не пропускаше да земе и отведе Пола отвъдъ, при госпожа Пейпчинъ, къдѣто той оставаше до недѣля вечерята.

Когато Флоренца разбра, колко тежки бѣха уроцитѣ на Пола, тя си достави сжщитѣ книги, отъ които учеше братчето ѝ, и сама учеше по тѣхъ, за да може сетнѣ да му помогне въ работа. И тя жънѣше висока награда, когато сжбота вечеръ Полъ седнѣше да си повтори уроцитѣ, както обикновено, а тя се приближеше до него, и му припрочетѣше и обяснѣше всичко, което бѣ тѣй замотано и неразбираемо по-рано за него. Тогава се появяваше само единъ омайно-удобрителенъ погледъ въ нажаленото Полово личице — едно почервяване, една усмивчица — докато той я прѣгърнѣше искрено; но Богъ единъ само знае, колко тжжно се вълнуваше вътрѣшно сърдцето ѝ при тая богата отплата за нейния трудъ.

„Ахъ, Флори“, провикваше се малкиятъ. „Азъ тѣй много те обичамъ! Азъ страшно много те обичамъ, Флори!“

„И азъ тебѣ!“

„Да, туй зная азъ, Флори“.

Но и при тая мила, драговолна помощъ, която му се даваше отъ вѣнъ, учението бѣ за слабитѣ сили на бѣдния малъкъ Полъ пакъ твърдѣ тежко.

Той питаеше особна обичъ къмъ единъ ученикъ отъ заведението на д-ръ Блимбера, който се казваше Тотсъ; това бѣ единъ високо израсълъ младъ момъкъ, който наскоро трѣбваше да завърши школото и бѣше винаги дружелюбенъ къмъ „Домбейчето“. Единъ день, малко прѣдъ началото на ваканциитѣ, малкиятъ Полъ седна на едно столче до Тотса и сложи своята уморена главица на колѣното на добрия младъ момъкъ, да се отмори, и тѣй се отпусна, че сѣкашъ не искаше вече да я подигне.

Но когато най-сетнѣ той сѣ пакъ я подигна, видѣ, че прѣди това бѣ влѣзълъ въ стаята докторъ Блимберъ, че прозорецътъ бѣ отворенъ и че той имаше водни капки по челото си. При туй, сигурно бѣ твърдѣ странно, че всичко това е могло да се случи безъ неговото знание.

„На — на — на! Тѣй е добрѣ. Какъ се чувствува сега нашия малъкъ приятелъ?“ питаше д-ръ Блимберъ любезно-ободрително.

„Ахъ, благодаря — твърдѣ добрѣ, господинъ докторе“, отвърна Полъ.

При все това, струваше му се, като че подѣтъ подъ краката му не е равенъ, защото не

можеше да застане правъ. И тѣй го отнесе Тотсъ лекичко на ржцѣ горѣ въ спалнята и го сложи на леглото.

Слѣдъ туй Тотсъ изчезна внезапно отъ кжщи и отърча право при госпожа Пейпчинъ,

„Полъ викна съ изплашенъ гласъ: „Моля ви, госпожо Пейпчинъ, не казвайте нищо на Флоренца за това“.

„За кое нищо да не казвамъ на Флоренца, милый мой Поленце?“ каза госпожа Пейпчинъ, като се поприближи до креватчето и седна на единъ столъ.